

HÖSTLIGA VÅRTANKAR

Livets ögonblick har varit små gemensamma sinnesnärvaron under känslor som gavs intimt när vi borde varit tysta och då endast bara med fingertoppar känna varandras puls. Kroppens lättnad efter att ha förlorat all respekt för varandras integritet, friheten blev den gången fullbordad när vi sågs under fullmånen. Okända för varandra, endast månansiktet som lyste med stora ögon på himlavalvet gav en gemenskap. Detta hade blinkat med kringvälvda stjärnor medan munnen direkt hånskrattat.

Kanske, kanske inte förverkligade du dina drömmar beblandade med mina för dig då okända drömmar. Nu har du förverkligat två sekunder av evigheten sade jag till dig, på fråga som aldrig ställdes.

När jag kysste din kind ville jag säga; Hej du är bra. Varför måste allting vara så svårt, allting göras så banalt. Varför måste orden som ligger i nutid våra hjärtan dödas i det förflutna.

Hur dödas då inte omgivningens krav på vår kärlek, för allt kommer att baseras på synen av vår handling i framtiden.

Vi kanske blir bara några ristade runor, inhuggna med kniv. Karvade snitt genom oskuldsfull grå bark i ett träd som inte krävde detta arbete.

Som hon med den värmande känslan mot min hand ändå var helt oskyldig i sin längtan, mottaglig för smekning.

Varför; Varför dessa frågor, kan känslor förstås av den som aldrig kunnat och velat se att förverkligandet är ett mål i en självinsikt. Okej, en självdestruktiv saga är allt som vi alla måste genomgå, för att någonsin kunna se framtiden i det förflutnas skrattspegel med självrespekt.

Vem är du. Vem är jag. Vem är i alla som hoppats och intensivt kunnat mötas med kroppens känslor kravlöst och delvis förstörd, men ändå oförstådda för varandras innersta väsen.

Då blir våra liv en uppradade stor arena som måltavlorna på en nedlagd skyttebana. genomborrade av tusentals kulor. Ihåliga ekar våra hjärtlösa svårt sönderskjutna pappfigurer.

Så småningom kommer naturen att återta oss till vår rätta existens. Vad blir vi, en tom sönderskjuten kropp bearbetad med avundens kulor, ett tomt skal som aldrig fick berätta vart dumheten hade som mål i sin längtan att förnedra och förstöra skönheten i ungdomlig kärlek trotsande konventionens krav.

På skyttebanan fladdrar pappsjoken för vinden befriade från blodet. Med detta mål förblev det endast tanken som dödades.

© Bosse 08 september 2018.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Bossepoet från Österbotten med Poeter.se id #53281 innehar upphovsrätten